

M. K. Sørensen: Jeg vil gerne fra denne Plads i Dag henlede den højtærede Minister for offentlige Arbejders Opmærksomhed paa et Par Spørgsmaal.

Det første er, at derovre i Vestjylland og Midtjylland findes en Del Veje, som vi ovre blandt Befolkningen kalder for Hedeveje. De hører just ikke til de allerstærkest befærdede Veje her i Landet, og man kan maaske sige, at det er en stor Fordel, de ikke er det, for de er nemlig alt for smalle. I vor moderne Tid, hvor Trafikken har været underkastet en stor og voldsom Udvikling, er disse Veje ikke længere tidssvarende, og naar der saa tillige, saaledes som det er Tilfældet mange Steder paa disse Veje, er trukket et Pigtraad paa hver Side af Vejen, er de ikke ret meget bevendte som Færdselsveje. Jeg henleder Ministerens Opmærksomhed paa dette uheldige Forhold, og jeg beder ham om ved kommende Vejlovgivning at søge dette uheldige Forhold ændret, saaledes at man i Loven faar indsat bestemte Regler for Mindstemaal for Vejenes Bredde.

Statsbanernes nye Lyntog er af alle anerkendt som et ganske fortræffeligt Befordringsmiddel, som alle rejsende er svært glade for. Disse Tog betjener det rejsende Publikum paa en udmærket Maade, tilfredsstillende for alle Parter. Der er kun paa et eneste Punkt, hvor der ikke med disse Lyntog kan siges at være udelt Glæde og Tilfredshed, og det er med Hensyn til Opvarmningen i dem. Det er ikke saaledes, at det er for koldt i disse Tog, tværtimod, særlig i Efteraars- og Foraarsmaanederne er der alt for varmt, og de rejsende har ingen som helst Mulighed for at regulere Varmeapparaterne, saaledes at der kan blive en mere taalelig Temperatur. Denne lille tekniske Mangel maa sikkert kunne afhjælpes, og den Dag den bliver afhjulpet, bliver det til Glæde og Gavn for det rejsende Publikum.

Det næste, jeg vil fremdrage, er Spørgsmaalet, om det ikke var rimeligt, at vi fik en Revision af vor nuværende Tyendelovgivning. Det forekommer mig, dette i høj Grad tiltrænges. For langt den største Part af dem, der har Tyende i deres Brød, altsaa den gode Husbond og den gode Madmoder, behøver man ingen ny Tyendelov, der er den, som vi har, saamænd god nok, men der findes et lille Tal af daarlige Pladser rundt

omkring, og for de Mennesker, som er saa uheldige at komme i disse Pladser, er den nuværende Lovgivning ikke i tilstrækkelig Grad i Stand til at beskytte deres Interesser.

Under tidligere Finanslovdebatter har jeg været Talsmand for en bedre Udnyttelse af vore mange og store Plantager i Vest- og Midtjylland. Disse Plantager trænger meget stærkt til en gennemgribende Udhugst, og hvis den kunde gennemføres rationelt, vilde de vinde betydeligt i Værdi. Jeg vil mene, at med de stærkt stigende Brændselspriser, som føles saa haardt og strengt i de mange Smaakaarshjem, var der Grund til at foretage en forøget Hugst i vore Plantager. Der kunde med et beskedent Tilskud fra det offentlige Side fremskaffes ikke ringe Brændselsmængder, saaledes at vore Kul- og Koksindkøb paa de fremmede Markeder kunde nedsættes ganske betydeligt, og det vilde være til stor Gavn for vor valutamæssige Stilling.

Under Finanslovdebatten for 2 Aar siden fremhævede jeg Betydningen af en ensartet Ejendomsskyldvurdering. Paa flere og flere Felter gaar vi over til at anvende Ejendomsskyldvurderingen som Grundlag for Skattefordeling, derfor er Kravet om en ensartet Vurdering paa sin Plads. Jeg indrømmer, at man ved Ejendomsskyldvurdering i 1936 er naaet noget i den rigtige Retning, men Ejendomsskyldvurderingen er langt fra saa ensartet som ønskeligt. Visse Steder ligger Ejendomsskyldvurderingen i Nærheden af Handelsværdien, det er det rigtige, det er det, man bør naa til; men der er mange Steder, hvor Ejendomsskyldvurderingen ligger 10—20—30 pCt. og derover under Ejendommens Handelsværdi, og det er et meget uheldigt Forhold. Mon ikke en af Grundene til disse uheldige Forhold maa søges i den Omstændighed, at Skyldraadsformændene ikke er underkastet de samme Regler, som Skatteraadsmedlemmerne er? Er man først udnævnt til Skyldraadsformand, er man Indehaver af dette Hverv til sine Dages Ende. Mange Skyldraadsformænd er derfor i en høj Alder, i Alderen mellem 70—80 Aar, og det er vel ikke urimeligt at antage, at denne høje Alder kan være en medvirkende Aarsag til, at Ejendomsskyldsvurderingerne visse Steder ikke er, som de skulde være. Jeg henleder den højtærede Finansministers Opmærksom-